

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: S. P.**, proti **žalované: Univerzita Karlova v Praze**, se sídlem Praha 1, Ovocný trh 3 – 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze č. j. 10 Ca 73/2003 – 51 ze dne 27. 1. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností usnesení Městského soudu v Praze č. j. 10 Ca 73/2003 - 51 ze dne 27. 1. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žádost o osvobození od soudních poplatků v řízení o kasační stížnosti proti dříve vydanému usnesení téhož soudu č. j. 10 Ca 73/2003 - 28 ze dne 25. 7. 2003, jímž byla odmítnuta stěžovatelova žaloba, kterou brojil proti rozhodnutí děkana Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze č. j. PF/7338/2002 ze dne 30. 12. 2002.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že je čerstvým absolventem vysoké školy, do doby absolvování studia byl osobou závislou na svých rodičích, není dlouhodobě výdělečně činným a není schopen zaplatit stanovený soudní poplatek. Stěžovateli neplynou žádné funkční požitky ani z výkonu funkce zastupitele obce, ani z výkonu funkce

místopředsedy politické strany Evropští demokraté, stěžovatelovy platové poměry coby advokátního koncipienta jen mírně převyšují minimální mzdu. Stěžovatelova politická aktivita si vyžaduje úhrady neregulovaného nájmu v Praze, navíc v místě svého trvalého pobytu v obci Vysoké Pole se spolupodílí na nákladech společné domácnosti se svými rodiči a hradí si náklady spojené se svojí osobní potřebou. Z těchto důvodů má stěžovatel za to, že splňuje podmínku podávanou z § 36 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přitom navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Městského soudu v Praze, jímž byla jeho žádost o osvobození od soudních poplatků zamítnuta, zrušil.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal dne 17. 3. 2003 žalobu k Městskému soudu v Praze, jíž brojil proti rozhodnutí děkana Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze č. j. PF/7338/2002 ze dne 30. 12. 2002, jímž mu byl stanoven poplatek za studium delší, než je standardní doba studia zvýšená o jeden rok. O této žalobě rozhodl Městský soud v Praze dne 25. 7. 2003 usnesením č. j. 10 Ca 73/2003 - 28 tak, že žalobu odmítl. Proti tomuto usnesení podal stěžovatel kasační stížnost, jež zároveň obsahovala stěžovatelovu žádost o osvobození od soudních poplatků za řízení o této kasační stížnosti. Svoji žádost stěžovatel odůvodnil tím, že je zaměstnán jako advokátní koncipient a jeho průměrný čistý výdělek za měsíce listopad a prosinec 2003 činil 7256 Kč, přitom v Praze z důvodu svých politických aktivit užívá byt, za což musí platit neregulované nájemné. Před tím, než Městský soud v Praze předložil kasační stížnost k rozhodnutí Nejvyššímu správnímu soudu, rozhodl o stěžovatelově žádosti o osvobození od soudních poplatků, a to dne 27. 1. 2004 usnesením č. j. 10 Ca 73/2003 - 51 tak, že tuto žádost zamítl. Soud dospěl k závěru, že stěžovatel disponuje dostatečnými finančními prostředky na úhradu soudního poplatku v předepsané výši 3000 Kč, neboť i když jeho příjem nepřevyšuje výrazně hranici minimální mzdy, stěžovatel je svobodný, nemá vyživovací povinnost a není nucen hradit nájemné za užívání bytu v místě svého trvalého bydliště. Ke skutečnosti, že stěžovatel má povinnost hradit neregulované nájemné v Praze z důvodu svých politických aktivit, soud nepřihlédl s odůvodněním, že tyto výdaje jsou důsledkem stěžovatelova svobodného rozhodnutí k seberealizaci v politické oblasti a nelze je přenášet na stát. Toto rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 11. 2. 2004. I toto usnesení Městského soudu v Praze napadl stěžovatel kasační stížností, která byla k poštovní přepravě podána dne 16. 2. 2004.

Za shora uvedené procesní situace se Nejvyšší správní soud musel nejprve zabývat kasační stížností proti usnesení Městského soudu v Praze č. j. 10 Ca 73/2003 - 51 ze dne 27. 1. 2004, neboť na výsledku řízení před Nejvyšším správním soudem o této kasační stížnosti závisí další postup Městského soudu v Praze a následně i Nejvyššího správního soudu v souvislosti s podáním kasační stížnosti proti dříve vydanému usnesení Městského soudu v Praze č. j. 10 Ca 73/2003 - 28 ze dne 25. 7. 2003.

Pokud jde tedy o kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze č. j. 10 Ca 73/2003 - 51 ze dne 27. 1. 2004, tato kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je přípustná, neboť z ní lze dovodit kasační důvod podávaný z § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. tvrzenou nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky splnění podmínek pro osvobození od soudního poplatku, byť stěžovatel tento důvod výslovně ve své kasační stížnosti neuvádí. Stěžovatel splňuje podmínku podávanou z § 105 odst. 2 s. ř. s., neboť k výzvě soudu po podání kasační stížnosti doložil, že má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštního zákona vyžadováno

pro výkon advokacie; stěžovatel proto nemusí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem.

Nejvyšší správní soud tak napadené usnesení v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 36 odst. 3 s. ř. s. může být od soudních poplatků osvobozen účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky.

Je-li stěžovatel vysokoškolsky vzdělanou osobou v plně produktivním věku, jíž k výkonu práce, z níž by mu plynuly příjmy, nebrání zdravotní důvody, pak je na něj třeba obecně nahlížet jako na osobu, která je schopna si opatřit finanční prostředky, jež by odpovídaly stěžovatelovým potřebám řádně dostát platebním povinnostem stanoveným právními předpisy, v daném případě povinnosti uhradit soudní poplatek. Tomuto obecnému závěru pak neodporuje žádná ze skutečností, jež byly konkrétně v případě stěžovatele zjištěny. Byl-li zjištěn stěžovatelův příjem ve výši přesahující 7000 Kč, nemá-li stěžovatel žádnou vyživovací povinnost k jiné osobě a nemá-li finanční povinnost ani v souvislosti se zajištěním svého trvalého bydlení, jež by přesahovala jeho spoluúčasť na nákladech jeho společné domácnosti s rodiči, a jde-li tedy o stěžovatelovy nezbytné náklady, pak si hradí ze svého příjmu v zásadě toliko náklady své osobní potřeby, svých zálib a zájmů, pak Městský soud v Praze se nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky splnění podmínek pro osvobození od soudního poplatku nedopustil, když dospěl k závěru, že podmínky pro osvobození od zaplacení soudního poplatku stanovené § 36 odst. 3 s. ř. s. podle položky 15 sazebníku soudních poplatků v případě stěžovatele splněny nejsou a jeho žádost zamítl. Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že stěžovatel se rozhodl být politicky činným a tuto činnost vykonávat v místě, kde je třeba zajistit si ubytování. Učinil-li stěžovatel rozhodnutí seberealizovat se v politické oblasti, aniž by mu v souvislosti s touto jeho činností plynuly jakékoli finanční požitky, jak uvádí, přitom výdaje, jež mu při této činnosti vznikají, musí pokrývat z příjmu, který mu plyne z výkonu práce advokátního koncipienta, pak ani tuto skutečnost nelze považovat za relevantní důvod k osvobození od povinnosti zaplatit soudní poplatek, tj. ve skutečnosti k přenášení povinnosti k úhradě výdajů za provedené soudní řízení na stát.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2004

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu